

KOCH VALERIA:

Szárzó, december 3.

Ilyenkor már halott voltál, Mester.

Öntudatlan kinba dermedt testtel
egy darab házat öleltél a sinen,
s mert kemény ölelés az ilyen,
füstös kattogásu requiem
tülkölve zuhoghatott rád,
már nem ellenkezett a szád.

S mint a benned - fulladt zárzó,
megremegett Szárzó.

De téged magához vonzott a fém,
szivárgott feketén
halálos delején
szép forradalmár nedved,
széjjekszeldelt kedved
pihegett a vér ragacsába,
s te, a lüktető árva,
a mozdulatlan magyar sárba
üzött,
pőrös szájára, kinek béklyót tűzött
a halál,
akkor itthagytál
minket magunkra, Mester.
Mint aki élni restel,
mint kinek nincs reménye, álma-

Ha élnél, most lángolva járna
új tüzeit szítani hozzád
sok kis kamasz Magyarországra.

Ha élnél, most idomítrád szómat,
eltűnődő, melegszerű szózat
szongva irányt a szádon.

Ha élnél, most csak dadogáson,
de nem a halálos fájdalom.

- 15 -

Te vagy a Mester, az, aki nincsen.
Éget a hiány. De el kell hinnem.

/1966/

K O C H V A L É R I A :

Felhővariációk

Fönn sok kicsi felhőgyerek
egymás hátán elhentereg
s lelopni közénk a tavaszt
egymásból könnyeket fakaszt.

X

Kacér bombái a nyárnak
már telt idomokban szállnak
rózsaszínfehérnyi kéken
a fénytlihegő légben.

X

Október méz-aranyágán
bőségizű méltóságán
álmodoz mélán egy felhő,
mint szép hunyó tűzű delnő.

X

Astán egy csikorgó este
csonttá fagy majd vatta-teste
és hogy ne féljen egyedül
vacogva fölénk települ.

/ 1967 /